

giver den ingen Indtægt, taaler den sandelig ikke nogen synderlig høj Bæftatning. At Formuen imidlertid taaler nogen Bæftatning og ikke bør gaae ganffe fri, er ganffe vist; thi den giver Høndehavere en faadan Sikkerhed i fin Søgen efter Erhverv, en faadan Soliditet i at bevare Erhvervet og faadan Tryghed med Hensyn til Fremtiden, at den flet ikke bør gaae aldeles fri for Bæftatning. Jeg har lænkt mig, at en Bæftatning af  $\frac{1}{3}$  pro mille imod 2 pSt. af Indtægten vilde være et nogenlunde passende Forhold; naar der faaledes kun lagdes en Skat af 2 Mk. paa hvert Tusinde Dalers Formue, faa er jeg sikker paa, at denne Bæftatning ikke skulde foranledige, at Formuen drog bort fra Landet og blev sat i udenlandske Papirer. 2 Mk. af 1,000 Rd. eller med andre Ord 2 Mk. af 40 til 50 Rd. Indtægt er kun  $\frac{2}{3}$  pSt., alfsaa ikke mere, end Vedkommende omtrent maa give for at faae Renterne opkrævede af udenlandske Papirer. Der er snarere en anden Fare ved at sætte en Skat paa Formuen, naar den ikke er større, og det er den, at der maaskee vil komme mere Indtægt frem, end der virkelig er, thi naar en Skatteyder kan blive anføet for at have en Formue af 1,000 Rd. blot ved at give 2 Mk. i Skat, faa kan der snarere være Fare for, at man faaer for megen Formue opgivet, end for at man faaer for lidt opgivet. Men naar der tages Hensyn til de store Formuer, der ere i Landet, og at denne Skat kan opkræves fra selve Kilderne, og alfsaa sikkert skaffes tilveie, naar der tages Hensyn til, at der er en Formue tilstede af mindst 1,500 Millioner, og at alfsaa 2 Mark i Skat vil give en Indtægt af 500,000 Rd., faa forekommer det mig rigtignok, at der kan være Anledning til at tage det under noie Overveieelse, om man ikke bør søge ad faa let en Bet. at faaer en faa stor Indtægt. Men jeg skal som sagt ikke opholde mig længere herved, da jeg erkjender, at det ikke kan komme frem som en Tilnyttning til nærværende Lovudkast. — Jeg kan ikke lade være at omtale, at jeg er entig med det Mindretal, som i Folkethinget stillede Forslag til en Dagsorden, idet jeg erkjender, at en rigtig og billig — billig med Hensyn til Rigtningen og Opkræv-

ningen — Indkomststat først kan naaes, naar den knyttes til den communale Bæftatning. Det er min fulde Overveieelse, at først da vil man være istand til at faae Indtægterne fuldt frem, naar de samme Regler benyttes til Communeskatternes Rigtning. Der er kun een Forandring, der maa gjøres med Hensyn til disse Regler, idet nemlig Communen maa gaae længere ned i Skatteindtægt, end Staten behøver at gjøre; jeg mener faaledes, at det f. Gr. paa ingen Maade gaaer an at lade den, der har 300 Rd. Indtægt, være fri for Skat til Communen. Jeg troer, at, hvor langt man skal gaae ned, det er Noget, der maa overlades til hver enkelt Communalbestyrelses Bestemmelse, da det vistnok vil være meget forskjelligt efter de forskjellige locale Forhold; der vil være de Communer, hvor man maa gaae ned til 200 eller 150 Rd. eller maaskee derunder. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at den Omstændighed, at man i Communerne er nødt til at gaae ned under den Skatteindtægt, som Staten forlanger Skat af, vil gjøre det muligt at forhindre, at Indtægten bliver sat for lavt, det vil ganffe anderledes bevirke, at Indtægten bliver sat op end det, som det ærede Medlem fra Horsens (Jessen) anførte, at Embedsmænd have en fast Gage, som Enhver kjender, og at de Andre ville blive ansatte i Forhold til den Indtægt, som de have. Det vil virke ganffe anderledes, naar den, der har 200 Rd. og ikke mere i Indtægt, bliver sat til 200 Rd., og den, der har 150 Rd., hvis man gaaer faa langt ned, bliver sat til 150 Rd.; han vil ikke taale, at En, der har 300 Rd., ogsaa bliver sat til 200 Rd., han vil besvære sig derover, indtil Skatteindtægten kommer frem, faaledes som den er; det vil bevirke, at Ingen, der har en lav Indtægt, vil taale, at den, der har højere Indtægt, bliver sat til ligesaa lav en Indtægt, og den virkelige Indtægt vil alfsaa efterhaanden komme frem. Det er imidlertid en Bet., som kræver en Medvirking for Indenrigsministerens Side, idet Communalvæsenet staaer under Indenrigsministerens, medens nærværende Lov er bleven forelagt af Finantsministeren, og det er alfsaa efter min Formening endnu kun en Fremtds-